

JŠ Bhakti Puruṣottama Svamis vienoje paskaitoje kalbėjo apie vieną iš priežasčių, kodėl žmonės niekada netaps Dievu, nors taip stengiasi. Visi žmonės nori būti kaip galima didesni, pasiekti kaip galima aukštesnę padėtį. Niekas nenori būti mažas. Dievas, gi, kuris yra pats didžiausias, yra taip pat ir pats mažiausias. Ir ne tik, kad jis yra pats mažiausias, jis mėgaujasi tokia padėtimi. Būdamas viso pasaulio mokytoju (guru), jis nebijo būti ir mažu vaiku, kuris čiulpia savo paties pėdos pirštą. Apie tai kalba Devahūti, Kapiladevos motina posme iš Śrīmad Bhāgavatam 3.33.4:

*sa tvaṁ bhṁ to me jaṁ hareṁ a nātha
kathaṁ nu yasyodara etad āsīt
viśvaṁ yugānte vaṁ a-patra ekaṁ
śete sma māyā-śīśur aṅghri-pānaṁ*

"Kaip Aukščiausiasis Dievo Asmuo, Tu gimei iš mano pilvo. O mano Viešpatie, kaip tai įmanoma aukščiausiajam, kurio pilve glūdi visas kosminis pasaulis? Atsakymas yra, kad tai įmanoma, nes epochos pabaigoje Tu guliesi ant banjano medžio lapo, kaip mažas kūdikis, ir čiulpi Savo lotosinės pėdos pirštą."

Prabhupados komentaras:

Naikinimo metu Viešpats kartais pasirodo kaip mažas kūdikis, gulintis ant banjano medžio lapo, plūduriuojančio naikinimo vandenyse. Todėl Devahūti spėja: "Tai, jog Tu guli paprastos moters, tokios kaip aš, pilve, nėra nieko stebėtino. Tu gali atsigulti ant banjano medžio lapo, ir kaip mažas kūdikis plūduriuoti naikinimo vandenyse. Todėl nėra labai stebėtina, kad Tu gali atsigulti į mano pilvą. Tu mus mokai, kad tie, kurie materialiam pasaulyje labai mėgsta vaikus, ir kurie šeimas kuria, norėdami mėgautis vaikais šeimoje, taip pat gali Aukščiausią Dievo Asmenį, turėti savo vaiku. O nuostabiausias dalykas yra tai, kad Viešpats pats kiša savo pėdos pirštą į burną."

Visi didieji išminčiai ir bhaktai visą energiją ir visą veiklą skiria tarnauti Viešpaties lotosinėms

pėdoms, todėl turi būti tam tikras transcendentinis malonumas Jo lotosinių pėdų pirštuose. Viešpats čiulpia savo pėdos pirštą ragaudamas nektarą, kurio visada siekia Jo bhaktai. Kartais Aukščiausiasis Dievo Asmuo pats stebisi, kiek Jame yra transcendentinio malonumo, todėl, siekdamas patirti savo paties galias, jis kartais užima padėtį, kurioje ragauja pats save. Viešpats Čaitanja yra pats Kṛṣṇa, bet Jis nužengia kaip bhaktas, kad savyje patirtų transcendentinių skonių saldumą, kuriuo taip mėgaujasi Śrīmatī Rādhārāṇī, geriausia iš visų bhaktų.